

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

Ławnik SN Radosław Jeż

Protokolant starszy sekretarz sądowy Renata Szczegot

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na rozprawie w dniach 12 lipca i 5 grudnia 2023 r.

sprawy dyscyplinarnej

sędziego w stanie spoczynku X.Y.

obwinionego o to, że:

w okresie od lutego 1998 r. do maja 2003 r., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako funkcjonariusz publiczny umyślnie działał na szkodę interesu publicznego, przekraczając swoje uprawnienia w ten sposób, że zajmując stanowisko Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. i nie posiadając z tego tytułu żadnych uprawnień do zatwierdzania do wypłaty jakichkolwiek dokumentów księgowych, pomimo ich braku, zatwierdził własnoręcznym podpisem do wypłaty niżej wymienione faktury, opiewające na wymienione kwoty:

a. wystawione przez firmę „S.” J. i E. S. z B.:

– nr [...] z dnia 7.10.1998 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 160,00 zł.

b. wystawione przez sklep galanterii skórzanej „R.” z B.:

– nr [...] z dnia 29.12.1998 r. - za zakup biwuarów - na kwotę 604,00 zł.,

c. wystawione przez firmę „G.” J. i E. S. z B.:

- nr [...] z dnia 29.12.1998 r. za zakup biwuarów - na kwotę 510,00 zł.,
- nr [...] z dnia 29.12.1998 r. za zakup organizatorów - na kwotę 1 298,02 zł.,
- nr [...] z dnia 27.03.1999 r. za zakup biwuaru - na kwotę 289,00 zł.,
- nr [...] z dnia 12.04.1999 r. za zakup biwuarów - na kwotę 680,00 zł.,
- nr [...] z dnia 29.04.1999 r. za zakup biwuaru - na kwotę 689,00 zł.,
- nr [...]1 z dnia 23.08.1999 r. za zakup biwuarów - na kwotę 2 172,00 zł.,
- nr [...]2 z dnia 23.08.1999 r. za zakup organizatorów - na kwotę 1 859,98 zł.,
- nr [...]3 z dnia 1.09.1999 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 829,01 zł.,
- nr [...]4 z dnia 6.09.1999 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 659,00 zł.,
- nr [...]5 z dnia 6.09.1999 r. za zakup organizatorów - na kwotę 433,00 zł.,
- nr [...]6 z dnia 2.12.1999 r. za zakup organizatorów - na kwotę 485,00 zł.,
- nr [...]7 z dnia 2.12.1999 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 883,99 zł.
- przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]1, [...]2, [...]3, [...]4, [...]5, [...]6 i [...]7 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
- nr [...] z dnia 12.05.2000 r. za zakup organizatorów - na kwotę 573,02 zł.,
- nr [...] z dnia 25.05.2000 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 089,00 zł.,
- nr [...] z dnia 15.05.2000 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 087,97 zł.,
- nr [...] z dnia 11.07.2000 r. za zakup biwuarów - na kwotę 954,99 zł.,
- nr [...] z dnia 11.07.2000 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 580,00 zł.,
- nr [...] z dnia 13.12.2000 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 854,00 zł.,
- nr [...]8 z dnia 29.12.2000 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 714,00 zł.,
- nr [...]9 z dnia 29.12.2000 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 253,00 zł.,
- nr [...]10 z dnia 12.01.2001 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 434,00 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]8, [...]9 i [...]10

zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,

- nr [...] z dnia 12.06.2001 r. za zakup biwuarów - na kwotę 2 001,00 zł.,
- nr [...] z dnia 12.06.2001 r. za zakup organizatorów - na kwotę 1 325,99 zł.,
- nr [...] z dnia 12.07.2001 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 358,99 zł.,
- nr [...] z dnia 22.03.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 032,01 zł.,
- nr [...] z dnia 2.04.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 397,01 zł.,
- nr [...] z dnia 24.05.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 677,99 zł.,
- nr [...]11 z dnia 7.06.2002 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 520,02 zł.,
- nr [...]12 z dnia 7.06.2002 r. za zakup organizatorów - na kwotę 1 960,00 zł.,
- nr [...]13 z dnia 8.06.2002 r. za zakup organizatorów - na kwotę 1 679,99 zł.,
- nr [...]14 z dnia 21.06.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 024,00 zł.,
- nr [...] z dnia 21.06.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 026,04 zł.,
- nr [...] z dnia 21.06.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 357,13 zł.,
- nr [...] z dnia 26.06.2002 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 340,00 zł.,
- nr [...]15 z dnia 12.09.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 982,01 zł.,
- nr [...]16 z dnia 12.09.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 288,02 zł.,
- nr [...]17 z dnia 12.09.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 609,97 zł.,
- nr [...]18 z dnia 30.10.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 362,03 zł.,
- nr [...]19 z dnia 30.10.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 641,98 zł.,

- nr [...]20 z dnia 30.10.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 615,01 zł.,
- nr [...]21 z dnia 30.10.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 584,00 zł.,
- nr [...]22 z dnia 5.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 494,00 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]11, [...]12, [...]13, [...]14, 117/02, 118/02, 123/02, [...]15, [...]16, [...]17, [...]18, [...]19, [...]20, [...]21, [...]22 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
- nr [...] z dnia 6.11.2002 r. za zakup organizera - na kwotę 530,00 zł.
- nr [...] z dnia 19.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 303,00 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku tej faktury zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
- nr [...] z dnia 19.11.2002 r. za zakup biwuaru - na kwotę 495,00 zł.,
- nr [...]23 z dnia 22.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 768,00 zł.,
- nr [...]24 z dnia 22.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 299,01 zł.,
- nr [...]25 z dnia 22.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 759,01 zł.,
- nr [...]26 z dnia 25.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 176,98 zł.,
- nr [...]27 z dnia 28.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 602,01 zł.,
- nr [...]28 z dnia 28.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 458,97 zł.,
- nr [...]29 z dnia 4.12.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 870,01 zł.,
- nr [...]30 z dnia 4.12. 2002 r. za zakup biwuaru - na kwotę 510,00 zł.,

- nr [...]31 z dnia 9.12.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 783,00 zł.,
- nr [...]32 z dnia 12.12.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 289,00 zł.,
- nr [...]33 z dnia 19.12.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 311,05 zł.,
- nr [...]34 z dnia 19.12.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 495,00 zł.,
- nr [...]35 z dnia 29.01.2003 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 797,01 zł.,
- nr [...]36 z dnia 29.01.2003 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 140,00 zł.,
- nr [...]37 z dnia 11.02.2003 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 536,00 zł.,
- nr [...]38 z dnia 25.04.2003 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 633,99 zł.,
- nr [...]39 z dnia 25.04.2003 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 523,00 zł.,
- nr [...]40 z dnia 15.05.2003 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 004,00 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]23, [...]24, [...]25, [...]26, [...]27, [...]28, [...]29, [...]30, [...]31, [...]32, [...]33, [...]34, [...]35, [...]36, [...]37, [...]38, [...]39, [...]40 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
- d. wystawione przez Przedsiębiorstwo Handlowe „B.” z B.:
 - nr [...] z dnia 12.02.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i „M.” oraz wkładów do tych piór i innych materiałów biurowych - na kwotę 1 931,51 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku tej faktury zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
 - nr [...] z dnia 3.03.1998 r. za zakup wiecznych piór i długopisów typu „P.” i „P.1”- na kwotę 1 214,96 zł.,
 - nr [...] z dnia 17.03.1998 r. za zakup wiecznych piór i długopisów typu „W.” i „P.1”- na kwotę 1 845,49 zł.,

- nr [...] z dnia 23.10.1998 r. za zakup wiecznych piór i długopisów typu „W.” - na kwotę 2 056,98 zł.,
- nr [...] z dnia 23.10.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 212,01 zł.,
- nr [...] z dnia 24.10.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „W.”, „M.” i „Y.” - na kwotę 2 362,01 zł.,
- nr [...] z dnia 27.11.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „Y.” oraz etui do piór typu „M.” - na kwotę 1 522,00 zł.,
- nr [...] z dnia 31.12. 1998 r. za zakup wiecznych piór i długopisów typu „P.” - na kwotę 4 396,01 zł.,
- nr [...] z dnia 31.12.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „M.” - na kwotę 1 984,00 zł.,
- nr [...] z dnia 31.12.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „M.” i etui do wiecznych piór typu „Y.” i „M.” - na kwotę 2 430,00 zł.,
- nr [...] z dnia 31.12.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 3 220,00 zł.,
- nr [...] z dnia 31.12.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 3 859,99 zł.,
- nr [...] z dnia 31.12.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „W.” - na kwotę 978,01 zł.,
- nr [...] z dnia 4.02.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i „Y.” - na kwotę 2 625,00 zł.,
- nr [...] z dnia 4.02.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 1 421,54 zł.,
- nr [...] z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 885,02 zł.,
- nr [...] z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „Y.” - na kwotę 1 969,97 zł.,
- nr [...] z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 2 214,03 zł.,

- nr [...]41 z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 3 385,04 zł.,
- nr [...]42 z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „W.” - na kwotę 2 720,02 zł.,
- nr [...] z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 2 046,01 zł.,
- nr 2[...]41 z dnia 30.12.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 813,00 zł.,
- nr 2[...]42 z dnia 30.12.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 137,94 zł.,
- nr [...] z dnia 25.05.2000 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 1 604,02 zł.,
- nr [...]43 z dnia 30.12.2000 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” oraz długopisu typu „S.” - na kwotę 3 172,04 zł.,
- nr [...]44 z dnia 30.12.2000 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 2 553,01 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]43 i [...]44 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
- nr [...] z dnia 12.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 1 061,40 zł.,
- nr [...] z dnia 12.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 702,04 zł.,
- nr [...] z dnia 20.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „S.” - na kwotę 904,52 zł.,
- nr [...] z dnia 21.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 750,04 zł.,
- nr [...]45 z dnia 22.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „S.” - na kwotę 944,50 zł.,
- nr [...]46 z dnia 22.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i wkładów do wiecznych piór typu „M.” - na kwotę 1 111,91 zł.,
- nr [...] z dnia 3.10.2002 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 379,97 zł.,

- nr [...]47 z dnia 4.10.2002 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 073,04 zł.,
- nr [...]48 z dnia 4.10.2002 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 686,99 zł.,
- nr [...]49 z dnia 4.12.2002 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 2 204,37 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]45. [...]46, [...]47, [...]48 i [...]49 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
- e. wystawione przez Przedsiębiorstwo Handlowe „Ś.” z B.:
 - nr [...] z dnia 1.02.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i długopisu typu „S.”- na kwotę 1 000,12 zł.,
 - nr [...] z dnia 15.05.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „W.” i „S.” - na kwotę 1 155,04 zł.,
 - nr [...] z dnia 15.05.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 209,98 zł.,
 - nr [...] z dnia 23.01.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” oraz długopisu typu „S.”- na kwotę 553,06 zł.,
 - nr [...] z dnia 29.01.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i długopisu typu „S.” - na kwotę 988,05 zł.,
 - nr [...] z dnia 30.01.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i „S.” - na kwotę 1 160,12 zł.
- przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...] zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]., gdzie zakupy wymienionych wartościowych przedmiotów, w ilości łącznie 177 sztuk teczek biurowych na dokumenty typu „biuwar”, 235 sztuk teczek biurowych na dokumenty typu „organizer” a także materiałów piśmienniczych firm „P.”, „W.”, „P.1”, „M.” i „Y.” w postaci: różnego typu piór wiecznych w łącznej ilości 150 sztuk, różnego typu piór kulkowych w łącznej ilości 21 sztuk, różnego typu długopisów w łącznej ilości 200 sztuk, różnego typu ołówek automatycznych w łącznej ilości 19 sztuk oraz akcesoriów do tych produktów w postaci etui, teczek, aktówek, wkładów, atramentu, nabojęw i przyborników, były bezzasadne dla funkcjonowania Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. i dokonane z pominięciem

jakichkolwiek procedur wynikających z obowiązującej w tym okresie ustawy z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (t. j. Dz U z 1998 r. nr 119 poz. 773 z późn. zm.), a ponadto zatwierdzając te zakupy miał świadomość i godził się na to, że wymienione przedmioty są przyjmowane i bezprawnie wydawane przez ustaloną osobę, bez żadnej dokumentacji przychodowo -rozchodowej, osobom niezatrudnionym w WSG w [...], przez co wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą a także z Szefem Sztabu Jednostki Wojskowej [...]1 w B. - mjr rez. K. S., Szefem Logistyki tej jednostki - mjr. rez. W. B., Głównym Księgowym Jednostki Wojskowej [...]1 w B., a od 1 stycznia 2002 r. Jednostki Wojskowej [...] w B. - mjr M. G. oraz ustaloną osobą dokonał przywłaszczenia powierzonych mu cudzych rzeczy ruchomych na łączną kwotę 156 701,96 zł., na szkodę wymienionej Jednostki Wojskowej [...]1 w B., a od 1 stycznia 2002 r. na szkodę Jednostki Wojskowej [...] w B.;

a ponadto

– w kwietniu 2002 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako funkcjonariusz publiczny umyślnie działał na szkodę interesu publicznego, przekraczając swoje uprawnienia w ten sposób, że zajmując stanowisko Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. i nie posiadając z tego tytułu żadnych uprawnień do zatwierdzania do wypłaty jakichkolwiek dokumentów księgowych, pomimo ich braku, zatwierdził własnoręcznym podpisem do wypłaty kwoty pieniężne wynikające z dwóch rachunków wystawionych na mjr W. B. za połączenia telefoniczne z jego prywatnego telefonu komórkowego, w tym:

- kwotę 132,27 zł, wynikającą z dowodu wpłaty z dnia 12.04.2002 r. na podstawie faktury VAT nr [...] P.2 Sp. z o.o.,
- kwotę 196,98 zł, wynikającą z dowodu wpłaty z dnia 12.04.2002 r. na podstawie faktury VAT nr [...] P.2 Sp. z o.o. przez co jednocześnie wspólnie i w porozumieniu z mjr W. B. oraz z ustaloną osobą przywłaszczył kwotę 329,25 zł na szkodę Jednostki Wojskowej [...] w B., gdzie łączna kwota wynikająca z przekroczenia uprawnień i przywłaszczenia powierzonych cudzych rzeczy ruchomych wyniosła 157 031,21 zł. na szkodę Jednostki Wojskowej [...]1 w B., a od 1 stycznia 2002 r. na szkodę

Jednostki Wojskowej [...] w B.; czym rażąco uchybił obowiązkowi piastowanego wówczas urzędu państwowego i uchybił godności urzędu sędziego tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 i § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2019 poz. 52).

orzeka:

I. sędziego w stanie spoczynku X.Y. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu, przyjmując, że czyn ten stanowi także przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 104 § 3 pkt 4 u.s.p. wymierza mu karę pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

(r.g.)

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy ustalił następujący stan faktyczny:

W latach 1998 - 2003 w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w [...]. pełniło służbę lub było zatrudnionych łącznie 19 osób zajmujących stanowiska sędziów, asesorów i aplikantów sądowych oraz stanowiska administracyjne. W okresie od 16 lipca 1997 roku do 4 kwietnia 2007 r. X.Y. pełnił funkcję Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. (k. 1693 -1694 akt So 2/13)

Uprawnienie do zatwierdzania rachunków w ramach przydzielonych środków budżetowych w okresie obejmującym lata 1998 - 2000 zostało powierzone przez Dowódcę Jednostki Wojskowej [...] w B. imiennie Prezesowi Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. – S. L. W 2001 r. Dowódca Jednostki Wojskowej [...] w B. nie wydał żadnego upoważnienia w tym zakresie osobą funkcyjnym związanym z Wojskowym Sądzie Garnizonowym w B. (k. 2959-2962, 3008-3011 akt [...]).

Z końcem 2001 r. uległa zmiana w kwestii finansowania Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. z uwagi na rozkaz Dowódcy Wojsk Lądowych nr [...] z 3

grudnia 2001 r. stanowiący, że Jednostka Wojskowa nr [...] z B. z dniem 31 grudnia 2021 r. przestał być oddziałem gospodarczym - dysponentem środków budżetowych trzeciego stopnia i od dnia 1 stycznia 2002 r. Jednostka Wojskowa nr [...] w B. stała się oddziałem gospodarczym środków budżetowych trzeciego stopnia Jednostki Wojskowej [...] oraz pododdziałów będących dotychczas na zaopatrzeniu finansowym Jednostki Wojskowej [...] (k. 26-29, 96 akt [...]).

Dowódca Jednostki Wojskowej [...] w B. w 2002 r. nie przekazał swoich uprawnień nikomu z Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. do zatwierdzania do wypłaty dokumentów księgowych (k. 30-41). Upoważnienie takie zostało udzielone w 2003 r. imiennie Prezesowi Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. – S. L. w ramach wydatków budżetowych sądu (k. 2922-2930 akt [...]).

W przypadku nieobecności dowódcy Jednostki Wojskowej [...] w B. upoważnionym do zatwierdzania faktur był etatowy zastępca dowódcy lub osoba wyznaczona rozkazem w przypadku nieobecności zastępcy. W przypadku nieobecności głównego księgowego upoważnioną osobą do podpisywania w jego imieniu faktur był etatowy zastępca głównego księgowego lub osoba wyznaczona rozkazem dowódcy. Osoby te były również upoważnione do podpisywania dokumentów w czasie nieobecności dowódcy jednostki i głównego księgowego (k. 24 akt [...]).

Instrukcja obiegu i kontroli dowodów księgowych w Jednostce Wojskowej [...] wskazywała, że zamówienia na zakupy środków rzeczowych i usług powinny zawierać podpis szefa właściwej służby materiałowej, logistycznej (równorzędnej) i głównego księgowego oraz pieczęć urzędową oddziału gospodarczego ([...]), a każdy dowód księgowy przyjęty do realizacji, dokumentujący rozchód środków pieniężnych, powinien być sprawdzony pod względem merytorycznym przez szefa właściwej służby materiałowej, logistycznej (równorzędnego), w której dokonano wydatku, sprawdzony pod względem formalno-rachunkowym przez głównego księgowego oraz zatwierdzony do wypłaty przez dowódcę oddziału gospodarczego (lub osobę przez niego upoważnioną - nie dotyczy wydatków osobowych) ([...]). Podpisy na fakturach, rachunkach składają osoby upoważnione do ich odbioru (zakupów) ([...]) (k. 42-73 akt [...]).

Na podstawie zabezpieczonych faktur zakupu ustalono ilość i rodzaj przedmiotów zakupionych w latach 1998-2003 przez I. K. W oparciu o te dokumenty obliczono, że na podstawie 107 faktur zatwierdzonych przez X.Y. zakupiono: 177 sztuk teczek biurowych na dokumenty typu „biwuar”, 235 sztuk teczek biurowych na dokumenty typu „organizer” a także materiały piśmiennicze firm P., W., P.1., M. i V. w postaci: różnego typu piór wiecznych w łącznej ilości 160 sztuk, różnego typu piór kulkowych w łącznej ilości 21 sztuk, różnego typu długopisów w łącznej ilości 200 sztuk, różnego typu ołówków automatycznych w łącznej ilości 19 sztuk oraz akcesoriów do tych produktów w postaci: etui, teczek, aktówek, wkładów, atramentu, nabojów i przyborników. Łączna wartość tych przedmiotów wyniosła 156 701,96 zł. Były to następujące faktury:

1. wystawione przez firmę „S.” J. I E. S. z B.:
1. nr [...] z dnia 7.10.1998 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 160,00 zł.
2. wystawione przez sklep galanterii skórzanej „R.” z B.:
3. nr [...] z dnia 29.12.1998 r. - za zakup biwuarów - na kwotę 604,00 zł.,
4. wystawione przez firmę „G.” J. I E. S. z B.:
5. nr [...] z dnia 29.12.1998 r. za zakup biwuarów - na kwotę 510,00 zł.,
6. nr [...] z dnia 29.12.1998 r. za zakup organizerów - na kwotę 1 298,02 zł.,
7. nr [...] z dnia 27.03.1999 r. za zakup biwuaru - na kwotę 289,00 zł.,
8. nr [...] z dnia 12.04.1999 r. za zakup biwuarów - na kwotę 680,00 zł.,
9. nr [...] z dnia 29.04.1999 r. za zakup biwuaru - na kwotę 689,00 zł.,
10. nr [...] z dnia 23.08.1999 r. za zakup biwuarów - na kwotę 2 172,00 zł.,
11. nr [...] z dnia 23.08.1999 r. za zakup organizerów - na kwotę 1 859,98 zł.,
12. nr [...] z dnia 1.09.1999 r. za zakup biwuarów i organizerów - na kwotę 1 829,01 zł.,
13. nr [...] z dnia 6.09.1999 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 659,00 zł.,
14. nr [...] z dnia 6.09.1999 r. za zakup organizerów - na kwotę 433,00 zł.,
15. nr [...] z dnia 2.12.1999 r. za zakup organizerów - na kwotę 485,00 zł.,
16. nr [...] z dnia 2.12.1999 r. za zakup biwuarów i organizerów - na kwotę 883,99 zł.

- przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]1, [...]2, [...]3, [...]4, [...]5, [...]6 i [...]7 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,

17. nr [...] z dnia 12.05.2000 r. za zakup organizatorów - na kwotę 573,02 zł.,
18. nr [...] z dnia 25.05.2000 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 089,00 zł.,
19. nr [...] z dnia 15.05.2000 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 087,97 zł.,
20. nr [...] z dnia 11.07.2000 r. za zakup biwuarów - na kwotę 954,99 zł.,
21. nr [...] z dnia 11.07.2000 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 580,00 zł.,
22. nr [...] z dnia 13.12.2000 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 854,00 zł.,
23. nr [...] z dnia 29.12.2000 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 714,00 zł.,
24. nr [...] z dnia 29.12.2000 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 253,00 zł.,
25. nr [...] z dnia 12.01.2001 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 434,00 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]1, [...]2 i [...]3 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
26. nr [...] z dnia 12.06.2001 r. za zakup biwuarów - na kwotę 2 001,00 zł.,
27. nr [...] z dnia 12.06.2001 r. za zakup organizatorów - na kwotę 1 325,99 zł.,
28. nr [...] z dnia 12.07.2001 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 358,99 zł.,
29. nr [...] z dnia 22.03.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 032,01 zł.,
30. nr [...] z dnia 2.04.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 397,01 zł.,
31. nr [...] z dnia 24.05.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 677,99 zł.,
32. nr [...] z dnia 7.06.2002 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 520,02 zł.,
33. nr [...] z dnia 7.06.2002 r. za zakup organizatorów - na kwotę 1 960,00 zł.,

34. nr [...] z dnia 8.06.2002 r. za zakup organizatorów - na kwotę 1 679,99 zł.,
35. nr [...] z dnia 21.06.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 024,00 zł.,
36. nr [...] z dnia 21.06.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 026,04 zł.,
37. nr [...] z dnia 21.06.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 357,13 zł.,
38. nr [...] z dnia 26.06.2002 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 340,00 zł.,
39. nr [...] z dnia 12.09.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 982,01 zł.,
40. nr [...] z dnia 12.09.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 288,02 zł.,
41. nr [...] z dnia 12.09.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 609,97 zł.,
42. nr [...] z dnia 30.10.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 362,03 zł.,
43. nr [...] z dnia 30.10.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 641,98 zł.,
44. nr [...] z dnia 30.10.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 615,01 zł.,
45. nr [...] z dnia 30.10.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 584,00 zł.,
46. nr [...] z dnia 5.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 494,00 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]1, [...]2, [...]3, [...]4, [...]5, [...]6, [...]7, [...]8, [...]9, [...]10, [...]11, [...]12, [...]13, [...]14, [...]15 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
47. nr [...] z dnia 6.11.2002 r. za zakup organizera - na kwotę 530,00 zł.
48. nr [...] z dnia 19.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 303,00 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku tej faktury zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,

49. nr [...] z dnia 19.11.2002 r. za zakup biwuaru - na kwotę 495,00 zł.,
50. nr [...] z dnia 22.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 768,00 zł.,
51. nr [...] z dnia 22.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 299,01 zł.,
52. nr [...] z dnia 22.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 759,01 zł.,
53. nr [...] z dnia 25.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 176,98 zł.,
54. nr [...] z dnia 28.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 602,01 zł.,
55. nr [...] z dnia 28.11.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 458,97 zł.,
56. nr [...] z dnia 4.12.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 870,01 zł.,
57. nr [...] z dnia 4.12. 2002 r. za zakup biwuaru - na kwotę 510,00 zł.,
58. nr [...] z dnia 9.12.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 783,00 zł.,
59. nr [...] z dnia 12.12.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 289,00 zł.,
60. nr [...] z dnia 19.12.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 311,05 zł.,
61. nr [...] z dnia 19.12.2002 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 495,00 zł.,
62. nr [...] z dnia 29.01.2003 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 797,01 zł.,
63. nr [...] z dnia 29.01.2003 r. za zakup biwuarów - na kwotę 1 140,00 zł.,
64. nr [...] z dnia 11.02.2003 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 1 536,00 zł.,
65. nr [...] z dnia 25.04.2003 r. za zakup biwuarów i organizatorów - na kwotę 2 633,99 zł.,

66. nr [...] z dnia 25.04.2003 r. za zakup biwuarów i organizerów - na kwotę 1 523,00 zł.,
67. nr [...] z dnia 15.05.2003 r. za zakup biwuarów i organizerów - na kwotę 1 004,00 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]1, [...]2, [...]3, [...]4, [...]5, [...]6, [...]7, [...]8, [...]9, [...]10, [...]11, [...]12, [...]13, [...]14, [...]15, [...]16, [...]17, [...]18 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
68. wystawione przez Przedsiębiorstwo Handlowe „B” z B.:
1. nr [...] z dnia 12.02.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i „M.” oraz wkładów do tych piór i innych materiałów biurowych - na kwotę 1 931,51 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku tej faktury zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
 2. nr [...] z dnia 3.03.1998 r. za zakup wiecznych piór i długopisów typu „P.” i „P.1” - na kwotę 1 214,96 zł.,
 3. nr [...] z dnia 17.03.1998 r. za zakup wiecznych piór i długopisów typu „W.” i „P.1” - na kwotę 1 845,49 zł.,
 4. nr [...] z dnia 23.10.1998 r. za zakup wiecznych piór i długopisów typu „W.” - na kwotę 2 056,98 zł.,
 5. nr [...] z dnia 23.10.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 212,01 zł.,
 6. nr [...] z dnia 24.10.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „W.”, „M.” i „Y.” - na kwotę 2 362,01 zł.,
 7. nr [...] z dnia 27.11.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „Y.” oraz etui do piór typu „M.” - na kwotę 1 522,00 zł.,
 8. nr [...] z dnia 31.12. 1998 r. za zakup wiecznych piór i długopisów typu „P.” - na kwotę 4 396,01 zł.,
 9. nr [...] z dnia 31.12.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „M.” - na kwotę 1 984,00 zł.,
 10. nr [...] z dnia 31.12.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „M.” i etui do wiecznych piór typu „Y.” i „M.” - na kwotę 2 430,00 zł.,

11. nr [...] z dnia 31.12.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 3 220,00 zł.,
12. nr [...] z dnia 31.12.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 3 859,99 zł.,
13. nr [...] z dnia 31.12.1998 r. za zakup wiecznych piór typu „W.” - na kwotę 978,01 zł.,
14. nr [...] z dnia 4.02.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i „Y.” - na kwotę 2 625,00 zł.,
15. nr [...] z dnia 4.02.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 1 421,54 zł.,
16. nr [...] z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 885,02 zł.,
17. nr [...] z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „Y.” - na kwotę 1 969,97 zł.,
18. nr [...] z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 2 214,03 zł.,
19. nr [...] z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 3 385,04 zł.,
20. nr [...] z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „W.” - na kwotę 2 720,02 zł.,
21. nr [...] z dnia 4.05.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 2 046,01 zł.,
22. nr [...] z dnia 30.12.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 813,00 zł.,
23. nr [...] z dnia 30.12.1999 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 137,94 zł.,
24. nr [...] z dnia 25.05.2000 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 1 604,02 zł.,
25. nr [...] z dnia 30.12.2000 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” oraz długopisu typu „S.” - na kwotę 3 172,04 zł.,
26. nr [...] z dnia 30.12.2000 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 2 553,01 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]1 i

- [...]2 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
27. nr [...] z dnia 12.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 1 061,40 zł.,
28. nr [...] z dnia 12.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 702,04 zł.,
29. nr [...] z dnia 20.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „S.” - na kwotę 904,52 zł.,
30. nr [...] z dnia 21.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 750,04 zł.,
31. nr [...] z dnia 22.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „S.” - na kwotę 944,50 zł.,
32. nr [...] z dnia 22.06.2001 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i wkładów do wiecznych piór typu „M.” - na kwotę 1 111.91 zł.,
33. nr [...] z dnia 3.10.2002 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 379,97 zł.,
34. nr [...] z dnia 4.10.2002 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 073,04 zł.,
35. nr [...] z dnia 4.10.2002 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 686,99 zł.,
36. nr [...] z dnia 4.12.2002 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” - na kwotę 2 204,37 zł. - przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]1, [...]2, [...]3, [...]4 i [...]5 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...].,
37. wystawione przez Przedsiębiorstwo Handlowe „Ś.” z B.:
1. nr [...] z dnia 1.02.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i długopisu typu „S.” - na kwotę 1 000,12 zł.,
2. nr [...] z dnia 15.05.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „W.” i „S.” - na kwotę 1 155,04 zł.,
3. nr [...] z dnia 15.05.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” - na kwotę 1 209,98 zł.,

4. nr [...] z dnia 23.01.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „P.” i „W.” oraz długopisu typu „S.” - na kwotę 553,06 zł.,
5. nr [...] z dnia 29.01.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i długopisu typu „S.” - na kwotę 988,05 zł.,
6. nr [...] z dnia 30.01.2003 r. za zakup wiecznych piór typu „P.”, „W.” i „S.” - na kwotę 1 160,12 zł.

- przy czym jednocześnie w wypadku faktur o numerach [...]1, [...]2, [...]3, [...]4, [...]5 i [...]6 zatwierdził bezprawnie do wypłaty środki finansowe nie należące do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]., gdzie zakupy wymienionych wartościowych przedmiotów, w ilości łącznie 177 sztuk teczek biurowych na dokumenty typu „biwuar”, 235 sztuk teczek biurowych na dokumenty typu „organizer” a także materiałów piśmienniczych firm „P.”, „W.”, „P.1”, „M.” i „Y.” w postaci: różnego typu piór wiecznych w łącznej ilości 150 sztuk, różnego typu piór kulkowych w łącznej ilości 21 sztuk, różnego typu długopisów w łącznej ilości 200 sztuk, różnego typu ołówków automatycznych w łącznej ilości 19 sztuk oraz akcesoriów do tych produktów w postaci etui, teczek, aktówek, wkładów, atramentu, nabojów i przyborników, były bezzasadne dla funkcjonowania Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. i dokonane z pominięciem jakichkolwiek procedur wynikających z obowiązującej w tym okresie ustawy z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (t. j. Dz U z 1998 r. nr 119 poz. 773 z późn. zm.), a ponadto zatwierdzając te zakupy miał świadomość i godził się na to, że wymienione przedmioty są przyjmowane i bezprawnie wydawane przez ustaloną osobę, bez żadnej dokumentacji przychodowo -rozchodowej, osobom niezatrudnionym w WSG w [...]., przez co wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą a także z Szefem Sztabu Jednostki Wojskowej [...] w B.- mjr rez. K. S., Szefem Logistyki tej jednostki - mjr. rez. W. B., Głównym Księgowym Jednostki Wojskowej [...] w B., a od 1 stycznia 2002 r. Jednostki Wojskowej [...] w B. - mjr M. G. oraz ustaloną osobą dokonał przywłaszczenia powierzonych mu cudzych rzeczy ruchomych na łączną kwotę 156 701,96 zł., na szkodę wymienionej Jednostki Wojskowej [...] w B., a od 1 stycznia 2002 r. na szkodę Jednostki Wojskowej [...] w B. (k. 815-1012).

Wojskowy Sąd Okręgowy w [...]. wyrokiem z dnia 3 lipca 2017 r., sygn. akt [...], uznał X.Y. za winnego popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od lutego 1998 r. do maja 2003 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla I. K., jako funkcjonariusz publiczny umyślnie działał na szkodę interesu publicznego, przekraczając swoje uprawnienia na zajmowanym stanowisku Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...], zatwierdzając do wypłaty należności wskazane w 107 fakturach, dokumentujących dokonane z pominięciem procedur wynikających z ustawy z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych zakupy bezzasadnych dla funkcjonowania Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. luksusowych wyrobów skórzanych w postaci 177 teczek typu „biwuar”, 235 teczek typu „organizer” oraz luksusowych artykułów piśmienniczych marek P., W., S., P.1, M. i V. w postaci 150 piór wiecznych, 21 piór kulkowych, 200 długopisów, 19 ołówków automatycznych i akcesoriów do tych produktów w postaci organizatorów, teczek, etui, aktówek, wkładów, atramentów, nabojów i przyborników o łącznej wartości 161 107,97 zł, a nadto w przypadku 86 faktur zatwierdzając do wypłaty środki finansowe w czasie, kiedy swoje obowiązki pełnił Prezes Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. i Zastępca Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. nie był uprawniony do jego zastępowania, a w przypadku 52 faktur zatwierdzając do wypłaty środki finansowe, które nie należały do budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...], przywłaszczając wspólnie i w porozumieniu z I. K. wskazane wyżej przedmioty, a nadto bliżej nieustalonego dnia między 12 a 30 kwietnia 2002 r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla mjr. W. B. zatwierdził do wypłaty należności wskazane w 2 rachunkach wystawionych za połączenia telefoniczne z prywatnego telefonu komórkowego mjr. W. B. na łączną kwotę 329,25 zł, przywłaszczając wspólnie i w porozumieniu z chor. rez. I. K. i mjr. W. B. łączną kwotę 329,25 zł, działając na szkodę Jednostki Wojskowej Nr [...] w B., a od 1 stycznia 2002 r. Jednostki Wojskowej Nr [...] w B., tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt IV). Za ten czyn na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 300 stawek dziennych grzywny po 150 zł każda,

na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby (pkt VII) (k. 7101-7115 akt [...]).

Sąd ten przyjął, że sędzia w stanie spoczynku X.Y. zatwierdził do wypłaty należności wskazane w 107 fakturach, wskazanych pierwotnie w treści aktu oskarżenia, a dokonał jedynie w tym zakresie korekty, wynikającej z błędnego dodania prawidłowo powołanych w treści aktu oskarżenia kwot, przyjmując w konsekwencji, iż łączna kwota należności zatwierdzonych do wypłaty przez sędziego w stanie spoczynku X.Y. w zakresie zakupów biurowych wyniosła 161 107,97 zł (k. 7138-7197 akt [...]).

X.Y. zatem, w okresie od lutego 1998 r. do maja 2003 r., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako funkcjonariusz publiczny umyślnie działał na szkodę interesu publicznego, przekraczając swoje uprawnienia w ten sposób, że zajmując stanowisko Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. i nie posiadając z tego tytułu żadnych uprawnień do zatwierdzania do wypłaty jakichkolwiek dokumentów księgowych, pomimo ich braku, zatwierdził własnoręcznym podpisem do wypłaty 107 faktur na podstawie których dokonano zakupu: 177 sztuk teczek biurowych na dokumenty typu „biwuar”, 235 sztuk teczek biurowych na dokumenty typu „organizer” a także materiały piśmiennicze firm P., W., P.1, M. i V. w postaci: różnego typu piór wiecznych w łącznej ilości 160 sztuk, różnego typu piór kulkowych w łącznej ilości 21 sztuk, różnego typu długopisów w łącznej ilości 200 sztuk, różnego typu ołówków automatycznych w łącznej ilości 19 sztuk oraz akcesoriów do tych produktów w postaci: etui, teczek, aktówek, wkładów, atramentu, nabojów i przyborników. Łączna wartość tych przedmiotów wyniosła 156 701,96 zł. Ponadto, w kwietniu 2002 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako funkcjonariusz publiczny umyślnie działał na szkodę interesu publicznego, przekraczając swoje uprawnienia w ten sposób, że zajmując stanowisko Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. i nie posiadając z tego tytułu żadnych uprawnień do zatwierdzania do wypłaty jakichkolwiek dokumentów księgowych, pomimo ich braku, zatwierdził własnoręcznym podpisem do wypłaty

kwoty pieniężne wynikające z dwóch rachunków wystawionych na W. B. za połączenia telefoniczne z jego prywatnego telefonu komórkowego: kwotę 132,27 zł kwotę 196,98 zł przez co jednocześnie wspólnie i w porozumieniu z W. B. oraz z ustaloną osobą przywłaszczył kwotę 329,25 zł na szkodę Jednostki Wojskowej [...] w B., gdzie łączna kwota wynikająca z przekroczenia uprawnień i przywłaszczenia powierzonych cudzych rzeczy ruchomych wyniosła 157 031,21 zł

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie akt sprawy [...] Wojskowego Sądu Okręgowego w [...]. Sąd wziął pod uwagę znajdujące się w aktach, a wyżej wskazane, zeznania świadków oraz dokumenty znajdujące się w aktach sprawy jak faktury VAT i rachunki wskazane w zarzucie i protokoły z ich oględzin, rozkazy Dowódców JW czy wyroki i uchwały, którym sąd nadał pełną moc dowodową z uwagi na ich urzędowy charakter.

Szczególne znaczenie dla sprawy ma natomiast wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w [...]. z dnia 3 lipca 2017 r., sygn. akt [...], uznający X.Y. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, z pewnymi jedynie modyfikacjami, który to wyrok został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r., sygn. akt VII KA 2/18 (k. 221-230).

Należy bowiem stwierdzić, że wyrok sądu karnego w zakresie, w jakim dokonano w nim przypisania obwinionemu w postępowaniu dyscyplinarnym przestępstwa, jest dla sądu dyscyplinarnego wiążący. Postępowanie dyscyplinarne nie jest tożsame z postępowaniem karnym, a sąd dyscyplinarny nie posiada legitymacji do orzekania o tym czy czyn zarzucany sędziemu stanowi przestępstwo. Związany jest on domniemaniem niewinności obwinionego, które obalone może jednak zostać prawomocnym wyrokiem skazującym wydanym przez sąd karny. Zgodnie więc z jednolitą linią orzeczniczą Sądu Najwyższego inne organy władzy publicznej, prowadząc postępowanie niebędące postępowaniem karnym, nie mogą samodzielnie ustalić faktu popełnienia przez obywatela przestępstwa i wyprowadzać z tego negatywnych konsekwencji prawnych. Organem właściwym do stwierdzenia tego, czy dany czyn stanowi przestępstwo czy też nie, jest sąd karny, gdyż tylko ten sąd jest umocowany do wydania orzeczenia podważającego zasadę domniemania niewinności. W tym też kontekście samodzielność sądu dyscyplinarnego w sprawach

dyscyplinarnych sędziów, wynikająca z art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. jest ograniczona (por. uchwałę Sądu Najwyższego (7) z 28 września 2006 r., I KZP 8/06), co oznacza, że sąd dyscyplinarny nie może dokonać, w zakresie, w jakim znamiona zachowania stanowiącego delikt dyscyplinarny oraz przestępstwo pokrywają się, ustaleń odmiennych od ustaleń, jakich dokonał sąd karny. Za trafne i aktualne należy zatem uznać stanowisko, zgodnie z którym sąd dyscyplinarny, oceniając zachowanie sędziego w płaszczyźnie deliktu dyscyplinarnego nie może dojść do takich ustaleń i ocen, które by dezawuowały skazanie sędziego prawomocnym wyrokiem za popełnione przestępstwa. Innymi słowy, sąd dyscyplinarny nie może uznać, że sędzia nie popełnił przestępstwa, za które został skazany (zob. wyrok SN z 16 kwietnia 2018 r., SNO 16/18).

Jednocześnie należy podkreślić, że w niniejszej sprawie wiążącego charakteru wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w [...]. w sprawie [...] nie zmieniał fakt, że doszło do zatarcia skazania objętego tym wyrokiem. Sąd Najwyższy podziela bowiem wyrażone już wcześniej stanowisko, według którego fakt zatarcia z mocy prawa skazania przez sąd karny za czyn będący przestępstwem o znamionach tożsamy z przewinieniem dyscyplinarnym nie tworzy innej okoliczności wyłączającej ściganie w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Odpowiedzialność dyscyplinarna za czyn stanowiący naruszenie godności sprawowanego urzędu (...) oraz będący jednocześnie przestępstwem następuje równolegle do odpowiedzialności karnej i zrealizowanie tej ostatniej wcale nie zamyka drogi do procesu dyscyplinarnego (zob. postanowienie SN z 4 stycznia 2011 r., SDI 29/10, wyrok SN z 7 marca 2018 r., SDI 123/17)

Z tego też względu Sąd Najwyższy rozstrzygając w niniejszej sprawie oparł się, jak już wyżej wskazano, na treści wyroku i uzasadnienia Sądu karnego – Wojskowego Sądu Okręgowego w [...]. w sprawie [...], który nie utracił wiążącego charakteru.

Należy wszakże odnotować, że ocena dowodów, jaka została dokonana w tym zakresie przez Wojskowy Sąd Okręgowy w [...]., podzielona zresztą przez Sąd Najwyższy rozpoznający apelację od tego wyroku, również nie nasuwa zastrzeżeń. Należało zatem dać wiarę wyjaśnieniom I. K. częściowo, tj. w zakresie w jakim opisał on udział X.Y. w procedurze - jego wiedzy o charakterze podejmowanych czynności,

powziętego z góry zamiaru i działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W tym zakresie były spójne i logiczne. I. K. był kilkakrotnie przesłuchiwany, jak również konfrontowany z innymi podejrzanymi. Jego wyjaśnienia znajdują w znacznej mierze odbicie w materiale dowodowym – fakturach i rachunkach, zeznaniach osób powiązanych z firmami wystawiającymi faktury VAT (T. K., B. H., J. S.) czy potwierdzeniach nadania przesyłek. Nie może mieć przy tym znaczenia treść oświadczenia, jakie złożył I. K. w postępowaniu, do którego odwoływał się obwiniony w jednym ze złożonych pism procesowych.

Jednocześnie nie było podstaw by zdyskwalifikować zeznania K. B., G. S., M. G., B. K., M. B., T. G., P. K., M. W., P. S., G. B., A. K., W. Ś., B. P., D. B., M1. B1., J. G., A1. K1. Zeznawali oni spójnie i logicznie, uzupełniały się nawzajem i nie przeczyły sobie. Treść ich zeznań korelowała z zebranymi w sprawie dokumentami.

Wyjaśnienia S. L. w części, w której nie przyznał się do jego świadomego uczestnictwa w procederze i podnosił brak kontroli nad przedstawianymi mu fakturami nie były natomiast wiarygodne, gdyż oczywiste jest, że wieloletni prezes wojskowego sądu garnizonowego nie tylko posiadał wiedzę o orientacyjnym zapotrzebowaniu na materiały biurowe sądu, lecz również znając regulacje prawne, był świadomy tego, że X.Y. nie posiadał uprawnień do zatwierdzania dokumentów finansowych sądu.

W konsekwencji Sąd Najwyższy nie dał wiary wyjaśnieniom X.Y. w zakresie w jakim nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu w postępowaniu karnym, a także o ile kwestionował podstawę skierowania wobec niego wniosku w sprawie dyscyplinarnej. Jego wyjaśnienia w tym zakresie przeczą wiedzy i doświadczeniu życiowemu, które niewątpliwie nabrał podczas pełnienia funkcji zastępcy prezesa sądu. Sąd ten był obsadzony nielicznymi stanowiskami, których potrzebę w zakresie materiałów biurowych nie sposób uznać za tak wysokie, jak to miało miejsce w realiach niniejszego postępowania, stanowiącego pochodną postępowania karnego. Sąd nie dał wiary także wyjaśnieniom X.Y., w których twierdził, że podpisywał faktury niemal automatycznie, nie czytając ich. Działanie takie byłoby wysoce nielogiczne, a wręcz absurdalne, mając na względzie fakt, że sędzia zajmujący się zagadnieniami z dziedziny prawa karnego miałby bezrefleksyjnie poświadczać swoim podpisem każdą fakturę przedłożoną mu do

podpisania przez I. K. X.Y. musiał być bowiem świadomy konsekwencji zarówno karnych, jak i dyscyplinarnych związanych ze składanym podpisem, przy czym w realiach niniejszej sprawy łączy się to jednocześnie z ilością akceptowanych faktur, jak i brakiem umocowania do takiej akceptacji.

Należało natomiast uwzględnić, że I. K. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw, w tym do przestępstwa popełnionego wspólnie i w porozumieniu ze S. L. i X.Y. W sposób szczegółowy i wyczerpujący opisał zaistniały proceder, rozpoznając podpis X.Y. na poszczególnych fakturach VAT. I. K. zajmujący stanowiska Kierownika Sekretariatu poza organizowaniem zakupów zwykłych materiałów biurowych, dokonywał zakupów zbędnej, znacznej ilości luksusowych materiałów biurowych. Kwota widniejąca na fakturach była opłacona z budżetu sądu. Po uzyskaniu podpis dotyczących zatwierdzenia do wypłaty I. K. udawał się do kasy jednostki wojskowej, do której przekazywał fakturę za którą otrzymywał gotówkę. Następnie udawał się do sklepu w celu odebrania zakupionego towaru, co miało miejsce zwykle po południu. Nie brał on ze sklepu pokwitowania za przekazane pieniądze, nie został wytworzony dokument przyjęcia zewnętrznego potwierdzenia przyjęcia zakupionego towaru na magazyn, a tym samym nie było dokumentu rozchodu wewnętrznego.

Materiały te nie były zaksięgowane w księdze materiałów jednorazowego użytku, nie była ona prowadzona. W Wojskowym Sądzie Garnizonowym w [...] nie prowadzono również książki kontowej, w której byłyby wyszczególnione wszystkie konta budżetowe wraz z przydziałem środków na dane konto budżetowe. Takie zapisy pozwalałyby na ustalenie ile środków finansowych pozostało jeszcze na danej przedziałce w budżecie, jednak w Sądzie wszystko prowadził oddział gospodarczy na podstawie wydruków.

Według wyjaśnień I. K., nie było reguły w tym, do kogo udawał się po podpis na fakturze. Najczęściej była to osoba obecna w tym czasie w jednostce, przy czym nie zawsze zdarzało się, że była to ta sama osoba, która zleciła dany zakup. I. K. wyjaśnił, że nigdy nie ukrywał przed X.Y., że część kupowanych przedmiotów nie pozostanie w sądzie i będzie wydana innym osobom. I. K. zmieniał swoje wersje wydarzeń co do tego w jaki sposób i kiedy informował X.Y. o tym co robi z zakupionymi wyrobami skurzanymi i artykułami piśmienniczymi. Składając

wyjaśnienia I. K. stwierdził, że trudno mu powiedzieć czy X.Y. czytał faktury przed ich podpisaniem, co jednak podlega ocenie z punktu widzenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Według I. K., zarówno Prezes Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...], jak i jego Zastępca, akceptując przedkładane faktury i rachunki bardzo dobrze wiedzieli od samego początku, że zakupione przedmioty, które zostały sfinansowane przez jednostki wojskowe na zaopatrzeniu których był sąd, nie trafiały na wyposażenie sądu, tylko innych instytucji, głównie dowództwa jednostek wojskowych. X.Y. godził się z tym, że przedmioty zakupione za pieniądze z budżetu sądu trafiały do osób spoza sądu. I. K. nigdy nie ukrywał przed nim – wręcz mówił mu to wprost – że większość z zakupionych materiałów biurowych trafi do dowódców lub księgowych GOM w B. Nie miał żadnych wątpliwości, do 2007 r., kiedy to zaczął dokładnie przyglądać się każdej fakturze i pytać o jej szczegóły. Nigdy nie było żadnej reakcji na takie stwierdzenie i nie robił on problemu w tym, żeby taką fakturę swoim podpisem zatwierdzić do wypłaty.

Z przedstawionej przez I. K. wersji wynika, że materiały, który kupował niemal w całości oddawał osobie, która zlecała zakup – zostawił on dla siebie bądź pracowników sądu 20 piór i 40 długopisów, dla własnego użytku pozostawił sobie kilka biwuarów i organizatorów. W sądzie zostało 50 sztuk piór. I. K. nie potrafił wskazać ile konkretnie i jakich przedmiotów przekazał każdemu z wymienionych oficerów z Oddziału Gospodarczego. Część zakupionych materiałów biurowych przesłał pocztą, o którym to procederze miał wiedzieć prezes sądu oraz jego zastępca – X.Y.. Przesyłki nadawane były z sądu, a ich odbiorcą byli M. Ż. – Głównego Księgowego Departamentu Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości w Warszawie oraz J. W. – koordynatora d/s kadrowo - mobilizacyjnych i szkolenia w tym samym Departamencie Fakt nadawania tych przesyłek, o czym wyjaśniał I. K., znajduje odzwierciedlenie w potwierdzeniach nadania przesyłek pocztowych (k. 2048-2058). Wskazane osoby potwierdziły otrzymanie przesyłek, jednak zaprzeczyli, aby otrzymali od I. K. jakiekolwiek wartościowe pióra wieczne, długopisy, biwuary bądź organizery (k. 2831-2834, 2841-2848 akt So 2/13). M1. B1. zeznał, że w okresie od 2004 do 2006 r. wysłał ok. 10 paczek z materiałami biurowymi do M. Ż. na jego adres domowy, na polecenie I. K., który uprzednio materiały te mu dostarczył (k. 1756-1758 akt [...]).

I. K. podtrzymał w całości swoje dotychczasowe wyjaśnienia w czasie konfrontacji ze współpodejrzanymi, w tym przede wszystkim ze S. L., co wpływa pozytywnie na ocenę wiarygodności jego wersji.

Przesłuchani w sprawie karnej pracownicy sądowi zgodnie zeznali, że otrzymywali różne niedrogie materiały biurowe w małych ilościach. Ich zabezpieczaniem w sądzie zajmował się I. K., a w jego zastępstwie K. B. (zeznania K. B. - k. 667-671, G. S. - k. 679-683, M. G. – k. 1761-1762, B. K. – k. 672-678, M. B. - k. 784-788, T. G. - k. 1702 -1704, P. K. - k. 1706-1707, M. W. - k. 1724 – 1725, P. S. - k. 1727 – 1729, G. B. - k. 684-688, 702-703, A. K. - k. 689-693, W. Ś. - k. 694-697, B. P. - k. 698 – 701, D. B. - k. 1697 -1698, M1. B1. - k. 704-707 akt [...]). Co do kwestii zaopatrzenia w materiały biurowe jednostki Wojskowej [...] w B. i Jednostki Wojskowej [...] w B. wiarygodną relację złożył świadek W. M. Dokonywanie zakupów materiałów biurowych, takich jak wieczne pióra czy długopisy, powinny być ewidencjonowane przez podległą mu służbę wyszkoleniową. Były to specyficzne materiały, które przysługiwały tylko osobą funkcyjnym, żołnierzom na kierowniczych stanowiskach. Wbrew tym wytycznym, W. M. nie był informowany o zakupach biurowych dokonanych przez I. K. W. M. zeznał, że nieprawidłowa byłaby sytuacja przekazywania do jednostki jakichkolwiek materiałów kupowanych dla sądu. Pytał I. K. o dokonywane zakupy, na co otrzymał odpowiedź, że takie ma polecenie, musi je realizować, że wszyscy wiedzą o co chodzi (k. 2686-2687, 5333-5339 akt [...]). Również zajmująca się ewidencją materiałów biurowych dla potrzeb służby E. S. zeznała, że jedynym zgodnym z procedurą sposobem zakupu materiałów biurowych dla Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...] i przekazania ich do jednostki wojskowej byłoby zgłoszenie takiego zakupu w ewidencji służby wyszkolenia. Taka sytuacja jednak nie miała miejsca. Jeżeli materiały biurowe kupowane były z budżetu Oddziału Gospodarowania to nieprawdopodobnym jest sytuacja, w której takie materiały były ewidencjonowane wyłącznie w samodzielnej ewidencji, np. sądu (k. 2692-2693 akt [...]).

Główny Księgowy Jednostki Wojskowej [...] oraz Jednostki Wojskowej [...] w B. – M. G. zeznał z kolei, że nigdy nie polecał I. K. dokonywania jakichkolwiek zakupów, nigdy nie otrzymał od niego żadnych przedmiotów kupowanych dla Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. Jednocześnie. Rachunki dotyczące

zakupu materiałów biurowych dla sądu były w jego ocenie prawidłowe pod względem formalno-rachunkowym i nie było podstaw do ich niezatwierdzenia. Jeśli zatwierdzał dokumenty dla I. K. to zawsze były podpisane pod nie dokumenty PZ czy to wystawione przez niego czy służbę z jednostki wojskowej (k. 2695-2696). Na tym samym stanowisku stanął również Zastępca Głównego Księgowego Jednostki Wojskowej [...] w B. – J. G. Ponadto zaznaczył, że nigdy nie polecał I. K., dokonywania jakichkolwiek zakupów ani nigdy nie otrzymał od niego żadnych przedmiotów (k. 2717-2718, 2795-2801 akt [...]).

W protokołach z oględzin stwierdzono, że sędzia X.Y. zatwierdził faktury i rachunki, które nie zostały opłacone z budżetu Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...], gdyż dotyczyły numerów kont budżetowych oddziału gospodarczego. Były to faktury i rachunki wystawione przez: „G.” z B., o numerach: nr [...], nr [...]; Przedsiębiorstwo Handlowe „B.” z B., o następujących numerach: nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...] oraz faktury VAT Przedsiębiorstwa Handlowego „Ś.” z B. o numerach: nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...] i nr [...]. (k. 2875 – 2889 akt [...]).

Fakt dokonywania zakupów materiałów biurowych przez I. K. potwierdziła T. K. - sprzedawca w sklepie „G.” (k. 1016-1018, 5039-5041 akt [...]), B. H. - właścicielka „Ś.”, uprzednio zatrudniona w firmie „B” (k. 1019-1021, 2688-2690, 5041-5043 akt [...]) oraz J. S. – właściciel „S.” i „G.” (k. 3061-3062 akt [...]). Zeznali oni, że I. K. dokonywał zakupu znacznej ilości materiałów biurowych, zawsze odbierał zamówiony towar, a wystawiane faktury odpowiadały temu co zostało przez niego zamówione.

W postępowaniu karnym dokonano także oględzin faktur i rachunków oraz dokumentów przedsiębiorstwa wystawiających faktury VAT wskazanych powyżej (k. 1699-1724, 1730-1734, 1737-1740, 2588-2600 akt [...]).

Należy odnotować, że w postępowaniu karnym zabezpieczono szereg rachunków telefonicznych za prywatne telefony komórkowe żołnierzy i pracowników Wojskowej Administracji Koszar Nr [...], a także osób funkcyjnych z Dowódcy

Jednostki Wojskowej [...] w B. i Jednostki Wojskowej [...] w B., które rozliczane były w kasie jednostki. Wśród tych dokumentów ujawniono fakturę VAT nr [...] P. „E.” Sp. z o.o. na kwotę 132, 27 zł oraz fakturę VAT nr [...] P. „E.” Sp. z o.o. na kwotę 196, 98 zł, obydwie wystawione imiennie na nazwisko W. B. Faktury te w 2002 roku rozliczone zostały w kasie Jednostki Wojskowej [...] w B. przez I. K., a zatwierdzone zostały do wypłaty przez X.Y. I. K. wyjaśnił co do tej okoliczności, że dostał do zatwierdzenia faktury za prywatny telefon szefa logistyki – W. B., nie zastanawiał się czy jest to prawidłowe. Było to polecenie oficera logistyki więc uważał, że należy je wykonać (k. 3572 akt [...]). X.Y. wyjaśnił natomiast, że faktury te podpisał tak samo jak inne faktury przedłożone mu przez Ireneusza Koneckiego – niemal automatycznie (k. 4414 akt [...]).

Uwzględniając powyższe, a więc zarówno treść wyroku Sądu karnego, jak dowody, na podstawie których Sąd ten orzekał, należało stwierdzić, że sędzia X.Y., obecnie w stanie spoczynku, dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego wypełniającego dyspozycję art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p., przy czym jednocześnie czyn ten wypełnił znamiona przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., co zostało odnotowane w treści wyroku wydanego w niniejszej sprawie. Nie ulega bowiem wątpliwości, że czyn przypisany w wyroku karnym pozostaje w relacji tożsamości z czynem zarzuconym w niniejszej sprawie.

Regulacje dotyczące odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów obejmują swoim zakresem pola działania i postępowania sędziów w związku ze sprawowaną przez nich funkcją, przy jednoczesnym poszanowaniu interesów społeczeństwa, w tym ochrony spraw publicznych i praw obywateli. Jej głównym celem jest więc zapewnienie, że osoby sprawujące urząd sędziego przestrzegają najwyższych standardów etycznych i zawodowych. Ten rodzaj odpowiedzialności jest bowiem istotny z punktu widzenia utrzymania zaufania publicznego do systemu sądownictwa oraz zapewnieniu działania zgodnie z literą prawa i wypracowanymi normami postępowania na płaszczyźnie zawodowej.

W tym kontekście należy wskazać, że działanie i czynności podejmowane przez sędziego w czasie pełnienia służby i poza nią nie mogą prowadzić do tworzenia, bądź wywoływania sytuacji prawnych lub faktycznych uchybiających tej służbie. Wysokie wymagania stawiane sędziom są zrozumiałe jeśli uwzględnić, że

sędzia orzekający został wyposażony przez ustawę w kompetencje obejmujące rozstrzyganie o najwyższych wartościach człowieka jak wolność, cześć, czy też jego mienie. Dlatego ustawodawca poza odpowiednio wysokimi kwalifikacjami zawodowymi ustanowił odpowiednio wysokie wymagania co do przymiotów i walorów osobistych mających określać sylwetkę i osobowość sędziego, w działalności zawodowej i w środowisku, w którym on pozostaje (zob. wyrok SN z 11.04.2003 r., SNO 17/03).

Godność urzędu sędziego ma zatem fundamentalne znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania systemu sądownictwa. Nie może ona być postrzegana jako abstrakcyjna wartość, lecz ma konkretne przełożenie na obraz wymiaru sprawiedliwości i wykracza poza zwykłe postrzeganie prawa. W stosunku do osoby sprawującej urząd sędziego nie można zatem przyzwolić na akceptowanie czy praktykowanie zachowań, które mogłyby zostać uznane za niegodne czy nieetyczne, a przez to mogące podważyć zaufanie publiczne do wymiaru sprawiedliwości. Od sędziego wymaga się bowiem nie tylko przestrzegania, ale i kształtowania wzorców etycznych. Jego postępowanie zarówno po, jak i przed objęciem urzędu powinno cechować się wysokimi standardami etycznymi i moralnymi, rozważą w myśleniu i działaniu.

W konsekwencji, w obowiązującym modelu odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego, odpowiedzialnością tą objęte są nie tylko działania podejmowane podczas sprawowanej funkcji, ale również postępowanie przed objęciem stanowiska, jeżeli przez nie uchybił obowiązkowi piastowanego wówczas urzędu państwowego lub okazał się niegodnym urzędu sędziego (art. 107 § 2 u.s.p.).

Kluczowym aspektem tej odpowiedzialności jest fakt, że sędzia musi wykazać się nie tylko nieposzlakowanym charakterem w trakcie pełnienia swojej roli i przed jej objęciem, co ma na celu zapewnienie, że osoby wybierane na urząd sędziego są godne zaufania i odpowiedzialności jaką za sobą stanowisko to niesie. Tym samym, na osobę pełniącą urząd sędziego został nałożony obowiązek zachowania wysokich standardów etycznych i moralnych w całym swoim dotychczasowym życiu zawodowym przy jednoczesnej eliminacji możliwości akceptacji zachowań, które z punktu widzenia wskazanych cech mogłyby zostać uznane za wątpliwe lub szkodliwe dla prestiżu urzędu. Konsekwencją powyższego jest zasada ponoszenia

odpowiedzialności dyscyplinarnej także przez sędziów w stanie spoczynku, przy czym zważywszy na fakt niepozostawiania takiego sędziego w stanie czynnym ustawodawca dostosował do takiej odpowiedzialności katalog sankcji dyscyplinarnych.

Jak już wyżej wskazano, Sąd Najwyższy orzekający w niniejszym postępowaniu był związany treścią wyroku sądu karnego, tj. Wojskowego Sądu Okręgowego w [...]. w sprawie [...].

Należało zatem przyjąć za Sądem karnym, co zresztą nie nasuwa żadnych wątpliwości w kontekście dowodowym, że obwiniony posiadał status funkcjonariusza publicznego w rozumieniu art. 115 § 3 i 8 k.k. Był on nie tylko żołnierzem w czynnej służbie wojskowej, sędzią, lecz również pełnił obowiązki Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. w okresie od 16 lipca 1997 r. do 4 kwietnia 2007 r. Pełniąc tę funkcję od lutego 1998 r. do maja 2003 r. przekroczył uprawnienia z niej wynikające poprzez zatwierdzenie do wypłat 107 faktur VAT, działając tym samym na szkodę interesu publicznego.

Zgodnie z § 1 rozporządzeniem Ministra Obrony Narodowej z dnia 15 października 1998 r. (Dz. U. Nr 132 z 1998r. poz. 869 ze zm.), które obowiązywało do 27 czerwca 2003 r., planowanie i realizacja wydatków związanych z działalnością sądów wojskowych odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 stycznia 1991 r. - Prawo budżetowe (Dz.U. Nr 72 z 1993r., poz. 344 ze zm.). Dochody i wydatki sądów wojskowych planuje się w odrębnym rozdziale klasyfikacji dochodów i wydatków budżetowych, zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 kwietnia 1991 r. w sprawie klasyfikacji dochodów i wydatków budżetowych oraz innych przychodów i rozchodów (Dz.U. Nr 39 z 1991r. , poz. 169 ze zm.) (§ 2). Właściwymi do planowania dochodów i wydatków budżetowych związanych z działalnością sądów wojskowych są dysponenti środków budżetowych drugiego stopnia - dowódca Garnizonu Warszawa, dowódca Wojsk Lądowych, dowódca Wojsk Lotniczych i Obrony Powietrznej oraz dowódca Marynarki Wojennej (§ 3). Realizacja wydatków budżetowych związanych z działalnością sądów wojskowych odbywa się poprzez wojskowe jednostki budżetowe, których dowódcy są dysponentami środków budżetowych trzeciego stopnia, posiadające na zaopatrzeniu sądy wojskowe lub ich wydziały zamiejscowe, oraz przez innych dysponentów

właściwych do realizowania określonych grup wydatków (§ 8 ust. 1). Dysponenci środków budżetowych, o których mowa w ust. 1, przekazują prezesom sądów i ich wydziałów zamiejscowych, w trybie przewidzianym dla sprawozdawczości budżetowej, informacje o realizacji wydatków zaopatrywanych sądów wojskowych (§ 8 ust. 2).

W okresie od 1998 r. do 2001 r. uprawnienia związane z zatwierdzaniem do wypłaty dokumentów księgowych oraz innych wydatków budżetowych sądu posiadał Dowódca Jednostki Wojskowej [...] w B. W latach 1998-2000 uprawnienie to zostało powierzone wyłącznie imiennie Prezesowi Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. – płk. rez. S. L. w ramach przydzielonych środków budżetowych. W okresie od 2002 r. do 2003 r. uprawnienie to posiadał Dowódca Jednostki Wojskowej [...] w B. W latach tych sędzia w stanie spoczynku X.Y. nie miał zatem uprawnień do podejmowania jakichkolwiek działań związanych z akceptacją i realizacją faktur na zakup wartościowych materiałów biurowych włącznie. Przepisy obowiązujące ustawy z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych oraz rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 15 października 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad planowania i wykorzystywania środków budżetowych związanych z działalnością sądów wojskowych (Dz.U.1998.132.869 z późn. zm.), nie umożliwiały bowiem Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. podejmowania decyzji w zakresie gospodarki finansowej sądu.

Obwiniony zatwierdził do wypłat 107 faktur VAT na łączną kwotę 161 107,97 zł. W trakcie zatwierdzania do wypłaty środków pieniężnych za faktury VAT: nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...], nr [...] i nr [...], wystawionych przez „G.” J. i E. S. w B., oraz nr [...], nr [...], nr [...] i nr [...], wystawionych przez Przedsiębiorstwo Handlowe „B.” B. J. w B., obwiniony formalnie działał jako Zastępca Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. Pozostałe 86 ze 107 faktur, obwiniony zatwierdził do wypłaty w czasie, gdy nie pełnił wspomnianej funkcji Zastępcy Prezesa.

Ponadto, obwiniony zatwierdził do wpłat fakturę VAT nr [...] oraz nr [...] wystawioną przez P. „E.” Sp. z o.o., których odbiorcą była osoba prywatna – W. B. Faktury te w 2002 r. I. K. rozliczył w kasie Jednostki Wojskowej [...] w B.

Jak już wskazano, nie sposób przyjąć od strony dowodowej, że obwiniony nie był świadomy braku uprawnień do podejmowania działań w zakresie gospodarowania środkami finansowymi Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...], zarówno w czasie kiedy zastępował Prezesa Sądu, jak i wówczas, czy też zwłaszcza wówczas, gdy go nie zastępował, gdyż ten był obecny w pracy. Ilość przedmiotów widniejących na wystawionych fakturach VAT oraz kwoty, na które opiewały, nie dawały podstaw do uznania, że są one w sposób realny potrzebne tej instytucji. Do zakresu tego nie zaliczają się również potrzeby osób prywatnych wynikające z korzystania przez nich z usług operatora sieci komórkowej.

Należy podkreślić, że zeznający w sprawie świadkowie zatrudnieni lub pełniący funkcję w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w [...] – przede wszystkim w osobach K. B., G. S., M. G., B. K., M. B., T. G., P. K., M. W., P. S., G. B., A. K., W. Ś., B. P., D. B., M1. B1. – potwierdziły, że nie otrzymały od I. K. zakupionych przez niego materiałów biurowych znacznej wartości. Otrzymane droższe materiały były rzeczami jednostkowymi, pozostałe sprowadzały się do zwykłych materiałów biurowych stanowiących zapotrzebowanie wynikłe z wykonywanych czynności służbowych.

W tym kontekście brak jest podstaw do uznania, że osoba sprawująca funkcje Zastępcy Prezesa sądu nie posiada choćby pobieżnej wiedzy z zakresu potrzeb tej jednostki. W Wojskowym Sądzie Garnizonowym w [...] w latach 1998-2003 w pełniło służbę lub było zatrudnionych 19 osób zajmujących stanowiska sędziów, asesorów i aplikantów sądowych oraz stanowiska administracyjne. W tych realiach, już dla postronnego obserwatora oczywistym staje się fakt, że zapotrzebowanie artykułów biurowych dla takiej ilości osób było zatem niewielkie, a zakupiona ilość materiałów biurowych, biwuarów i organizerów nie znajdowały jakichkolwiek podstaw do uznania, że są one w sposób realny potrzebne tej instytucji. Podkreślić przy tym należy, że do zakresu tego w żadnej mierze nie zaliczają się również potrzeby osób prywatnych wynikające z korzystania przez nich z usług operatora sieci komórkowej.

Powyższe uwagi potwierdzają fakt popełnienia przez obwinionego czynu, stanowiącego zarazem przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. i art. 284 § 2 k.k., a więc przestępstwo umyślne. Mając to na uwadze należy zauważyć, że w judykaturze słusznie przyjmuje się, iż popełnienie przez sędziego przewinienia dyscyplinarnego,

które odpowiada ustawowym znamionom czynu zabronionego stypizowanego jako przestępstwo umyślne, stanowi wyraz tak rażącego lekceważenia porządku prawnego, że z reguły powoduje utratę kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego (zob. wyrok SN z 27 sierpnia 2007 r., SNO 47/07). Ta kwestia musiała mieć zatem zasadnicze znaczenie w kontekście wymierzonej obwinionemu kary.

Zachowanie obwinionego było rozciągnięte na dość długi okres czasu, realizowane w ramach z góry powziętego zamiaru, powodowało straty Skarbu Państwa, godząc zarazem w dobre imię wymiaru sprawiedliwości, reprezentowanego właśnie przez sędziego obwinionego. Wprawdzie jako okoliczność łagodzącą należało uznać niekaralność obwinionego za inne zachowania na przestrzeni długiego okresu czasu, jaki upłynął od popełnienia czynu będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, pozytywny (poza niniejszą sprawą) przebieg służby sędziowskiej oraz wieloletnie doświadczenie, jednakże nawet tak istotne okoliczności łagodzące nie mogły przesłonić faktu przypisania zachowania stanowiącego jednocześnie umyślne przestępstwo przeciwko mieniu o znacznym stopniu społecznej szkodliwości. Stopień ten wynika już z oceny przypisanych obwinionemu zachowań przez samego ustawodawcę karnego – czyny z art. 284 § 2 k.k. i z art. 231 § 2 k.k. zagrożone są surową karą pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy uznał zatem, że jedynie kara eliminująca obwinionego ze stanu sędziowskiego będzie w realiach niniejszej sprawy karą odpowiednią.

Końcowo należy jednocześnie podkreślić, że w niniejszej sprawie nie doszło do przedawnienia karalności zarzucanego obwinionemu czynu, co podnosił zarówno sam obwiniony, jak i nawet rzecznik dyscyplinarny.

Przede wszystkim należy wskazać, że czas popełnienia deliktu dyscyplinarnego w niniejszej sprawie, od którego liczyć należy okres przedawnienia to 31 maja 2003 r. Zgodnie bowiem z jednolitą linią orzecniczą Sądu Najwyższego, jeżeli delikt dyscyplinarny ma charakter trwały, to bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się dopiero z chwilą dokonania ostatniej czynności realizującej znamiona czynu zarzucanego sędziemu czynu. Dopuszczalne jest zatem osądzenie całego negatywnego zachowania sędziego bez sztucznego jego rozdzielania przez pryzmat przedawnienia poszczególnych fragmentów takiego ciągłego zachowania (zob. wyrok SN z dnia 25 września 2007 r., SNO 51/07).

Kwestię przedawnienia karalności zarzuconego przewinienia dyscyplinarnego w czasie jego popełnienia regulował art. 108 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2001.98.1070). Termin ten wynosił wówczas 3 lata od czynu (art. 108 § 1 u.s.p.), a w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed jego upływem – 5 lat od chwili czynu (art. 108 § 2 u.s.p.). Przepis ten z dniem 6 stycznia 2017 r. został zmieniony przez art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2016.2103), a więc obecnie, stosownie do aktualnego brzmienia art. 108 u.s.p. omawiany termin przedawnienia wynosi odpowiednio 5 lat od chwili popełnienia czynu, a w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w tym terminie – 8 lat.

W obu wymienionych rozwiązaniach zawartych w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych obowiązywało i obowiązuje obecnie zastrzeżenie, że jeżeli przewinienie dyscyplinarne zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie nie może nastąpić wcześniej niż przedawnienie przewidziane w przepisach Kodeksu karnego. Treść przywołanego przepisu art. 108 § 4 u.s.p. pozostaje niezmienna od momentu wejścia w życie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych.

W tym kontekście należy mieć na względzie, że w stosunku do sędziego w stanie spoczynku X.Y. zapadł prawomocny wyrok skazujący w dniu 4 kwietnia 2018 r., [...], co wynika z utrzymania w mocy przez Sąd Najwyższy wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w [...]. Sąd ten stwierdził fakt popełnienia przestępstwa przez obwinionego, wypełniającego dyspozycję art. 284 § 2 k.k. oraz art. 231 § 2 k.k., zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 8. Na skutek tego wyroku termin przedawnienia należy więc oceniać przy uwzględnieniu przepisów Kodeksu karnego.

Od dnia 3 sierpnia 2005 r., czyli w czasie biegu terminu przedawnienia, ustawowo określony okres przedawnienia zarzuconemu obwinionemu przestępstwa wynosił 15 lat (art. 101 § 2a k.k.), co oznacza, że upływał on w dniu 31 maja 2018 r. Termin ten ulegał jednak przedłużeniu o lat 5 (art. 102 k.k.). W niniejszej sprawie obwinionemu postawiono natomiast zarzut karny w okresie biegu terminu przedawnienia, co wydłużało jego okres do lat 20. W takim stanie rzeczy termin przedawnienia, określony na podstawie przepisów obowiązujących zanim by do przedawnienia doszło upływałby z dniem 31 maja 2023 r. Przed tym dniem doszło

jednak do kolejnej nowelizacji ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, gdyż zgodnie z treścią przepisu art. 108 § 5 u.s.p., wprowadzonego do porządku prawnego z dniem 3 kwietnia 2018 r., przedawnienie dyscyplinarne nie biegnie w czasie postępowania dyscyplinarnego, począwszy od dnia złożenia wniosku do sądu dyscyplinarnego do dnia prawomocnego zakończenia postępowania dyscyplinarnego. Jeżeli zatem do złożenia do sądu wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej doszło przed upływem terminu przedawnienia wynikającego z przepisów właściwych do jego obliczenia, a więc przed dniem 31 maja 2023 r., z mocy art. 108 § 5 u.s.p. dochodzi do wstrzymania biegu terminu przedawnienia do czasu prawomocnego zakończenia postępowania dyscyplinarnego. W niniejszej sprawie rzecznik dyscyplinarny wniósł wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej obwinionego w dniu 5 lutego 2019 r., o treści odpowiadającej treści wyroku skazującego, a więc przed upływem okresu przedawnienia, do którego doszłoby 31 maja 2023 r. Ten fakt procesowy skutkował wstrzymaniem biegu terminu przedawnienia zarzucanego obwinionemu deliktu dyscyplinarnego stanowiącego jednocześnie przestępstwo, co w obowiązującym stanie prawnym skutkuje tym, że do przedawnienia nie może już dojść przed prawomocnym zakończeniem niniejszego postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[a]

[M. T.]